

Surányi Imre Munkaszolgálatos Századával

Ez apám a munkaszolgálatos társaival. (Az apám feje felett van egy x.) Az apám több helyen is volt munkaszolgálatos. Valahol Dél-Magyarországon voltak, nem emlékszem pontosan a helysége, pedig tudtam. Az apám annyit mesélt a munkaszolgálatról, hogy ott vízbe fektették őket, és tüdőbajt kapott, a miatt aztán megoperálták, és a fél tüdejét leengedték. Szóval nagyon rossz körülmények között voltak. Tulajdonképpen abba is halt bele. Amikor az apámat elvitték munkaszolgálatra, akkor volt nekünk a kávéházunk. Először ez az egy kávéház volt a családnak közösen. Ezt úgy hívták, hogy Otthon kávéház [Annak a Baross utcai háznak a földszintjén volt, ahol Surányi Györgyék laktak. -- A szerk.]. Ott volt italmérés, zene, tánc, minden, akkor az nagyon jól ment. Annyira jól ment, hogy nyitottak egy másik kávéházat a Király utcában, a Rózsa utca sarkán, a Lovranát. A szüleim átmentek oda, és akkor átköltöztünk a Rózsa utcába. A Rózsa utcában tulajdonképpen csak egypár évig laktunk, mondjuk, olyan 1939-től 1944-ig voltunk ott. A Lovranában már nem volt italkiszolgálás. Zsidóknak már nem adtak italmérési engedélyt. Holott az italból lehetett jól megélni, abból jó bevételek voltak. Még így is meg lehetett belőle élni, de azért egy szeszszesített árusító éjjeli üzletből jobban meg lehetett élni. Nem valami fényűzően, de meg lehetett élni, olyan kispolgári módon. Itt a családból csak az apám, anyám, nagyapám dolgozott, más senki. A pincérek idegenek voltak. Amikor apámat elvitték, én már polgárba jártam, az olyan 1942 körül lehetett. Akkor én tizenkét éves voltam. Nekem kellett nyitni az üzletet, mert anyám dolgozott éjjel tizenkettőtől, kettőtől, ameddig nyitva volt a bolt. És nekem olyan öt-fél hat körül nyitni kellett. Ami abból állt, hogy kinyitottam, akkor még a jégszekrényeken lakat volt, azt is kinyitottam. Volt ott egy kassza, egy pult, és amit a pincér elvitt, azt reggel be kellett írni egy könyvbe, hogy el lehessen számolni. Nekem kellett figyelni, hogy a pincér ne verjen át, hogy amit kivitt, az be legyen ikszelve, tehát vezettünk egy ilyen könyvet is. Aztán kiraktam a vajakat, azok akkor ilyen kis üvegtálkákban voltak csinosan vágva, meg a kávéhoz cukrot, ami ki volt porciózva, és akkor nekem azt figyelniem kellett. Meg a kenyeret én vágtam föl. A pék hozta kora hajnalban a friss kenyeret, és akkor azt föl kellett vágni, és utána beírni a könyvbe, hogy ennyi kenyeret, ennyi tejet. Engem váltott aztán hét-fél nyolc felé a nagyapám, aki ott egyébként ruhatáros volt. Akkor

én nagyon öregnek tartottam, de jóval fiatalabb volt, mint most én. És amikor ő váltott, akkor én kiülhettem a kasszából, és még valamit tanultam, és aztán mentem iskolába.